

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: JUDr. Z. A.**, nar. „X“, „X“, t.č. Ústav na výkon vazby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody, Chorvátska 5, Bratislava, proti **žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 12.7.2011, č.j. 6249/11-1400-505479,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včasně podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 12.7.2011, č.j. 6249/11-1400-505479, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Libochovicích ze dne 13.7.2010, č.j. 24634/10/197960502861, kterým byla žalobci vyměřena daň z převodu nemovitostí ve výši 326 571,- Kč a zvýšení daně pro včas nepodané daňové přiznání ve výši 32 657,- Kč.

Dne 1.1.2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o Finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. Podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) ve spojení s ustanoveními § 5, § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o Finanční správě se od 1.1.2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství.

Žalobce ve své žalobě uvedl, že namítá nikoliv nezákonný, ale především protiústavní postup Finančního úřadu v Litoměřicích a původně žalovaného jako orgánů státní moci České republiky. Poukázal na skutečnost, že ve svém odvolání, o kterém bylo rozhodováno žalobou napadeným rozhodnutím, doložil zásah do ústavně zaručeného práva žalobce na spravedlivý proces v souvislosti s úkladnou vraždou právního zástupce žalobce ve sporech s ČSSD a Českou advokátní komorou JUDr. E. V. Uvedl, že do řádného objasnění dosud nevyřešené úkladné vraždy svého právního zástupce nemůže považovat Slovenskou ani Českou republiku za země pro něho bezpečné. Dále žalobce podrobně popsal jeho jednání s JUDr. V. a aktivity JUDr. V. před jeho úmrtím.

Zdůraznil, že žalobce má právo být zastoupen v řízení před každým orgánem státní moci a že jeho právní zástupce byl zavražděn.

Dále se žalobce ve vztahu k právu na zastoupení nezávislým advokátem dovolával následujících ústavních principů:

- Preambule Ústavy ČR – závazek České republiky řídit se všemi osvědčenými principy právního státu,
- čl. 4 Ústavy ČR – zaručení ochrany základních práv a svobod soudní mocí každému,
- čl. 1 odst. 2 Ústavy ČR – závazek České republiky dodržovat závazky, které pro ni vyplývají z mezinárodního práva,
- čl. 10 Ústavy ČR – zahrnutí mezinárodních smluv za součást právního řádu České republiky a aplikační přednost těchto smluv před zákonem,
- čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR – povinnost soudu předložit v případě kolize zákona s ústavním pořádkem věc Ústavnímu soudu,
- čl. 1 Listiny základních práv a svobod – deklarace, že základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezcizitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné,
- čl. 36 Listiny základních práv a svobod – zákaz ochrany základních práv a svobod vyloučit z pravomoci soudní moci,
- § 62 zák. č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích (dále jen „zákon o soudech a soudcích“) – odkaz na soudcovský slib, dle kterého je každý soudce vázán závazkem řídit se při výkonu soudcovské funkce právní řádem České republiky, jehož základem je ústavní pořádek,
- § 82 zákona o soudech a soudcích – dle kterého odpovídá soudce za odbornou úroveň výkonu soudcovské funkce.

Dále žalobce poukázal na skutečnost, že je obětí perzekuce ze strany státních orgánů, protože se domáhal své odměny za právní pomoc poskytnutou subjektu, který se podílí na výkonu státní moci (ČSSD).

Dle žalobce mu některé soudy nezákonně zadržují mnohamilionové částky, které žalobci náleží z jiných titulů, než jsou jeho nároky za ČSSD, aby žalobce byl zbaven možnosti dostat svým závazkům.

Žalobce za účelem důkazu pro futuro, že v rámci právního řádu České republiky svoji stavovskou povinnost chránit institut nezávislosti advokacie na státní moci splnil, uplatňuje u soudů v České republice řádně všechny v úvahu připadající právní prostředky právní ochrany. Proto podal i předmětnou žalobu.

Žalobce uvedl, že bezpráví, jehož se dopouštějí státní orgány, je o to nelidštější, že je skrytě prosazováno v individuálních kauzách formálně pozitivistickou aplikací zákonné

úpravy způsobem zcela pomíjejícím přirozenoprávní principy ústavního a mezinárodního práva.

Současně se žalobou učinil žalobce návrh soudu na postoupení věci Soudnímu dvoru EU k zodpovězení předběžné otázky:

- zda je slučitelné se závazky členského státu EU na ochranu institutu nezávislosti advokacie na státní moci, aby státní orgány členské země EU vymáhaly majetkové nároky státu na advokátovi, kterému členská země neposkytla proti subjektu podílejícímu se na výkonu státní moci členské země EU řádně ochranu základního práva podmiňujícího nezávislost advokacie na státní moci, práva na odměnu za poskytnutou pomoc, ale v zájmu dlužnické svévole palmárního dlužníka podílejícímu se na výkonu státní moci z vůle Úřadu vlády podrobila advokáta a osoby z jeho okolí nelidskému zacházení trestním stíháním pro plnění zákonné povinnosti.

V doplnění žaloby ze dne 23.3.2012 dále popsal ve zcela obecné rovině, v čem spočívá dle jeho názoru neústavnost postupu státních orgánů vůči jeho osobě a jak dochází k porušování jeho základních lidských práv ze strany státních orgánů.

Původně žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Původně žalovaný uvedl, že dne 30.1.2008 byla uzavřena kupní smlouva o převodu nemovitostí mezi žalobcem jako prodávajícím a společností H-Imo s.r.o. jako kupujícím. Kupní cena byla sjednána v částce 24 725 474,55 Kč. Dne 19.6.2009 vyzval správce daně žalobce k podání daňového přiznání na daň z převodu nemovitostí. Dne 8.7.2009 byla správci daně doručena žádost žalobce o prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání, která nebyla podepsána. Dne 21.8.2009 správce daně obdržel opakovanou žádost o prodloužení lhůty. Přiznání nebylo podáno ani v prodloužené lhůtě.

Původně žalovaný uvedl, že dle § 8 odst. 1 písm. a) zák. č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí (dále jen „zákon o trojdani“), je poplatníkem daně z převodu převodce, tj. prodávající. Dle § 9 odst. 1 zákona o trojdani je předmětem daně úplatný převod nebo přechod vlastnictví k nemovitostem a základem daně je ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o trojdani cena zajištěná podle zvláštního právního předpisu nebo cena sjednaná, je-li vyšší než cena zjištěná.

Původně žalovaný zdůraznil, že žalobce ani na základě výzvy svou povinnost k podání daňového přiznání a zaplacení daně z převodu nemovitostí nesplnil. Proto správce daně postupoval v souladu s ustanovením § 44 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“), a stanovil základ daně a daň na základě kupní smlouvy a pomůcek, které si obstaral bez součinnosti s poplatníkem a v souladu s § 68 daňového řádu zvýšil daň o 10 % z důvodu nepodání daňového přiznání včas.

Žalobcová námitka a tvrzení předložené v žalobě tudíž nemá oporu v tom, že by žalobci daňová povinnost nesvědčila. Původně žalovaný uvádí, že námitky žalobce v tomto směru nemají opodstatnění a jsou dle původně žalovaného nedůvodné. Původně žalovaný trvá na tom, že v dané věci postupoval zcela v souladu s platnou právní úpravou a žalobce nebyl nijak zkrácen na jeho zákonných právech.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť původně žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Jedinou konkrétní námitkou žalobce vztahující se k dané věci je námitka, že v důsledku zadržování vysokých částek některými soudy, byl zbaven možnosti dostat svým závazkům vůči správci daně. Tato námitka by mohla mít relevanci jediné v případě, kdyby bylo možno daňové povinnosti uhradit započtením pohledávek. Otázkou možnosti započtení soukromoprávních pohledávek daňového subjektu vůči daňovým povinnostem se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20.12.2012, č.j. 1 Afs 93/2012-39. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že způsob placení daně kogentně stanovuje § 59 odst. 3 daňového řádu, který jako možnosti placení daně uvádí: „a) na příslušný účet správce daně vedený u poskytovatele platebních služeb, b) v hotovosti, c) kolkovými známkami, stanoví-li tak zvláštní předpis; každý správce daně, u něhož připadá v úvahu placení kolkovými známkami, je povinen mít přiměřenou zásobu kolkových známek a prodávat je daňovým dlužníkům, d) platebními známkami, jde-li o úhradu daní do územních rozpočtů a stanoví-li tak zvláštní předpis, e) přeplatkem na jiné daně“. Pohledávky žalobce, na které ve své žalobě poukázal, je nutno považovat za eventuální soukromoprávní pohledávky žalobce za Českou republikou. Nelze je tedy považovat za přeplatek na daně. V takovém případě dle závěrů Nejvyššího správního soudu obsažených ve výše citovaném rozsudku nelze uplatnit způsob placení daně stanovený v § 59 odst. 3 písm. e) daňového řádu. Stejně tak nelze započtení soukromoprávní pohledávky podřadit pod žádný z dalších zákonných způsobů placení daně. Nemožností vzájemného započtení soukromoprávní pohledávky a daňové pohledávky, jež má veřejnoprávní charakter, vyslovil ve své judikatuře i Ústavní soud (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 229/98 a nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 226/98).

Dále soud uvádí, že v případě, že by žalobce v důsledku zadržování vysokých částek soudy neměl dostatečné finanční možnosti k úhradě daňových pohledávek, mohl využít možnosti obsažených v daňovém řádu spočívajících např. v možnosti požádat o poseckání daně, povolení splátek či prominutí daňového nedoplatku. Nedostatek finančních prostředků nelze v žádném případě považovat za důvod k tomu, aby byla rozhodnutí o vyměření daňových povinností nezákonná či v rozporu s ústavním pořádkem České republiky.

Tuto námitku tedy soud vyhodnotil jako zcela nedůvodnou.

Dále soud konstatuje, že kromě výše uvedené námitky žaloba předložená žalobcem soudu obsahuje obecné a nikterak obsažné tvrzení žalobce o porušení ústavních principů, které však neobsahuje jediný řádný důvod, pro nějž žalobce napadal žalobou napadené rozhodnutí. Žalobce převážně argumentoval skutečnostmi, které s posuzovanou věcí vůbec nesouvisí. Tato tvrzení žalobce tedy soud nevyhodnotil jako žalobní body, a proto se k nim v tomto rozsudku nebude nijak vyjadřovat.

S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že věcně relevantní námitka žalobce nebyla shledána jako důvodná. Samotná podaná žaloba proto není důvodná, a soud ji tedy ve výroku ad I. rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu vůbec nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 10. června 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová